

[Koføed.]

helt ny ordning af EFs og dermed Danmarks fiskeripolitik.

Jeg har i øvrigt nogle bemærkninger til statsministerens fremsættelse af forslaget. Det drejer sig især om fjerde afsnit i den skriftlige fremsættelse. Statsministeren siger her, at en række lande på baggrund af den voksende risiko, som overfiskning af fiskebestandene udgør, ikke har ønsket at afvente havretskonferencens resultater, men allerede nu har flyttet deres fiskerigrænser ud til 200 sømil eller står umiddelbart over for et sådant skridt.

Ja, det er nok det, der bruges som officiel begrundelse, men sandheden er snarere den, at landene, fiskerinationerne, vil have disse ressourcer for sig selv. Det er i virkeligheden en genoplussen af tidligere tiders imperiepolitik, der nu blot udspiller sig til vands, mens den i forrige århundrede udspillede sig til lands.

Selv om regeringen af måske forståelige grunde ikke turde sige det så stærkt, så bør man ikke sige, at det er overfiskningen, der er årsag til, at man vil udvide til 200 sømil. De, der går ind for 200 sømils princippet, har her efter min opfattelse indledt et virkelig effektivt angreb på globalt plan på det gamle princip om havenes frihed, og det har en gammel søfartsnation som Danmark altid gjort klogt i at være tilhænger af, men det er altså sket fra nu af, og det må vi beklage. Dette ændrer dog ikke noget ved venstres indstilling til lovforslaget. Jeg synes bare, at man i den forbindelse skal konstatere, at en epoke af en fornuftig politik hermed er brudt sammen.

Det bør også slås fast, at EFs vedtagelse af udvidet fælles fiskeriterritorium til 200 sømil skal betragtes som en følge af denne udvikling, og eftersom de fleste af vore vigtigste fiskepladser ligger inden for andre landes mulige 200 sømils grænser, er det klart, at det er i Danmarks interesse, at det går ind i EF-sammenhæng. Derfor kan vi være tilfredse med, at vi er medlemmer af EF i denne situation. Der kan næppe være tvivl om, at vores fiskeriinteresser bedst bliver tilgodeset her.

Må jeg så sige til slut, at jeg går ud fra som givet, at lovforslaget for Grønlands vedkommende bygger på den forudsætning, at regeringen sikrer, at den grønlandske kystbefolkning får den fornødne mulighed for at udnytte de ressourcer, der er i disse farvande, og at man accepterer, at de resterende er EF-farvande, og giver adgang til EF-landenes fiskerifartøjer.

For Færøerne gælder der imidlertid en anden situation, for de er ikke medlemmer af fællesmarkedet som sådant, og derfor vil jeg gerne stille det spørgsmål til statsministeren: hvordan tænker man sig at regulere forholdet mellem EF, Færøerne og Danmark i en situation som denne? Danske fiskere har ifølge hjemmestyrelovens § 10 ret til at fiske inden for de færøske fiskeriområder, og derfor vil der opstå problemer. Hvordan bliver Færøerne betragtet? Bliver de betragtet som et virkeligt tredjeland, for det vil altså sige, at danske fiskere ikke kan have den ret, som de dog har ifølge hjemmestyrelovens § 10? Det er spørgsmål, som vi, hvis statsministeren ikke vil svare på det her i salen, kan tage op i udvalget til senere drøftelse. Det er ret væsentligt, at dette kommer med.

Spørgsmålet 200 sømil indebærer andre problemer, som vi kan vende tilbage til, og som er af intern karakter, men princippet om de 200 sømil kan vi tilslutte os, ligesom vi kan tilslutte os et godt udvalgsarbejde.

Erlendsson (FP):

Det er ikke med glæde, fremskridtspartiet hilser dette lovforslag, men dets nødvendighed er klar; og at det snart ville komme dertil, hvor vi er nu, at en sådan lovgivning for Danmarks vedkommende måtte gennemføres, har mange med mig for længst forudsagt.

Lovforslaget går ud på at give en bemyndigelse, der gør det muligt for regeringen både at handle resolut, når det er påkrævet, men forhåbentlig ikke overilet, og samtidigt at handle på en differentieret vis, som det til enhver tid vil være mest fordelagtigt for varetagelsen af hele rigets interesser.

I den skriftlige fremsættelse lægger statsministeren stor vægt på de grønlandske og færøske fiskeriinteresser. Det er naturligvis helt, som det skal være. Befolkningen i Grønland og på Færøerne er i afgørende grad afhængig af fiskeriet, men herover må det ikke glemmes, at endnu flere i det danske riges hovedland er afhængige af et godt fiskeri både direkte som aktive fiskere og indirekte i den store danske forædlingsindustri og i tilknyttede erhverv. Der er flere familier i Danmark, det vil gå ud over, hvis fiskeriet rammes, end på Færøerne og i Grønland, selv om dette antal af familier ganske vist procentisk udgør en meget lille del af befolkningen, som de lever iblandt; men skæbner tælles jo ikke i procenter.